

No et preocupis

Vaig obrir els ulls, tot seguit vaig proposar-me reconèixer tot el que es trobava al meu voltant, però fou tota una catàstrofe ja que no reconeixia res de res, tot allò era desconegut per mi, on era? què hi feia allà?

Vaig aconseguir aixecar-me i em dirigí cap a la finestra que es trobava a l'altra banda de la cambra, el seu vidre era net i transparent, però de mica en mica s'anava cobrint de gotes de pluja, acabava d'iniciar-se una pluja tranquil·la, que m'acompanyava en el meu silenci.

La porta es va obrir, darrera d'ella va aparèixer una noia vestida de blanc, era una noia alta, esvelta, rossa, amb uns ulls d'un color blau intens que semblaven travessar-me, era tota una preciositat i durant uns instants vaig quedar-me embadalida, ella va acostar-se, i em digué molt amablement que no em preocupés per res, que tot estava previst, acte seguit va desaparèixer d'allí.

La pluja queia a poc a poc. Jo mirava a través dels vidres entelats de la finestra, ara una gota, ara una altra. Queia amb monotonia, sempre igual, formant una melodia que s'anava repetint.

De sobte vaig adonar-me que jo era allà, dreta rera els vidres i anava esperant, sempre esperant, com si ho hagués fet des del principi del temps, com si el temps anés passant i jo, tota sola, desplaçada pel temps, em trobava mirant per una finestra entelada per la pluja, on no s'hi veia res i a l'hora s'hi veia tot, on anaven caient les gotes formant una melodia monòtona.

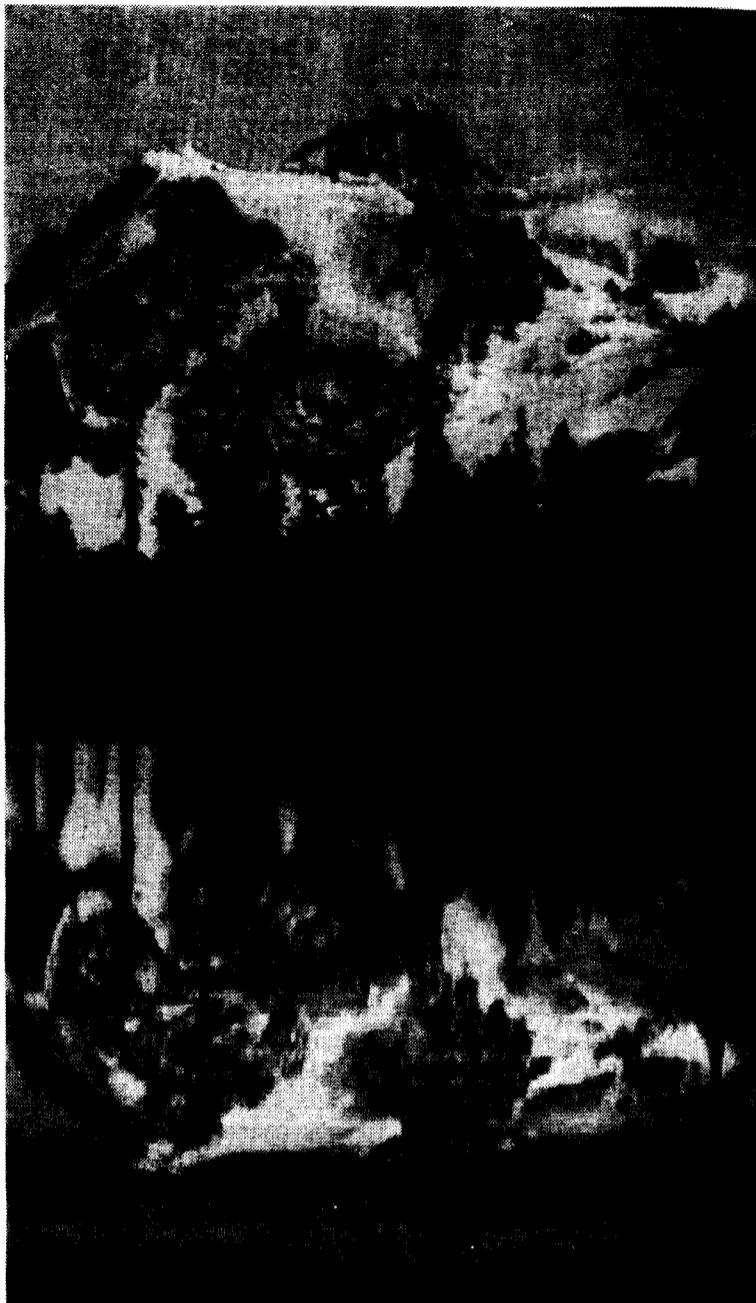
Tot era tranquil, es respirava la calma d'aquell indret, i això em tenia preocupada, em sentia com si de cop tota l'eternitat es trobés a les meves mans, com si una força hagués penetrat en el meu interior i m'estrenyés, i vaig tenir por, la por em va prendre desprevinguda, mirava al meu voltant i no hi veia res, havia abandonat el temps i l'espai, ho havia deixat tot enrere, i jo em preguntava el perquè de

tot allò, què hi feia allí?

Vaig arrencar a córrer, vaig córrer entremig de la foscor, queia, m'aixecava i seguia corrent, volia córrer fins l'infinit, volia trobar la resposta a aquella angoixa que m'oprimia cada cop més, totes les forces de l'univers lluitaven al meu interior, mentre jo corria fins quedar extenuada, i tot i això continuava corrent cada cop més de pressa, no podia parar.

De sobte i sense saber com la foscor es va acabar, i una llum molt intensa va cegar-me per uns moments, quan els meus ulls van tornar a obrir-se van observar tota la meravella que comporta la muntanya en el seu estat més pur, vaig sentir com el vent m'acaronava la pell, el plaer que comporta la terra sota els peus, la frescor de l'aigua quan és pura i cristal·lina i l'aixoplug del foc quan et sents sol i fred, la natura m'alimentava mentre el temps continuava transcorrent sense que jo no en tingués noció, car jo em sentia fora d'ell, ell encara no m'acceptava.

Tota aquella pau interior va veure's trencada quan sense saber com al meu voltant ja no gaudia la natura, era enmig de sorolls, de fums que no em deixaven respirar, de corregides inútils amunt i avall, i envoltada de sers de la meua pròpia espècie una altra vegada, em vaig sentir més sola que mai, em sentia contaminada, i compregué que havia tornat al meu lloc, em trobava en el més impur de tot l'univers, i vaig decidir rebel·lar-me, per això en aquell moment vaig cridar més fort que mai i descalça vaig arrencar a córrer vers no sé on, la qüestió era sortir d'allà el més aviat possible, volia tornar allà on ella creia que era el seu lloc, i va seguir corrent per la ciutat volent trobar la sortida, a voltes s'aturava per observar la seva situació, i un cop va adonar-se que els altres, els seus germans no l'entenen, mirà cap amunt i va comprendre que les ciutats ho havien envaït tot, que ja no existia la natura, que no podria sentir-se mai més a casa seva,

acte seguit caigué a terra i arrencà en plors.

Uns homes vestits de blanc van acostar-s'hi, eren uns homes alts, amb el cabell ros, i uns ulls blaus que semblaven travessar-la, eren esvelts, i s'adonà que s'assemblaven molt, van recollir-la i la van introduir dins d'un cotxe.

Vaig obrir els ulls, tot al meu voltant era blanc, vaig proposar-me reconèixer tot allò, però fou inútil, no reconeixia res, vaig veure al fons de la meua cambra una finestra i vaig acostar-m'hi, a fora plovia i els vidres s'anaven entelant a poc a poc, la porta de la cambra va obrir-se i una noia alta, rossa, ara havia entès que en aquell temps i aquell espai tota la humanitat havia conse-

guit arribar a formar una espècie on tots eren físicament perfectes, va acostar-se i va conduir-me al llit. Segons més tard va arribar un home que fou el primer a parlar; em saludà i les seves paraules m'escarrifaven, em trobava al centre d'inadaptats, i al tenir un alt grau de rebellió cap al món exterior em corresponia la pena màxima: m'anaven a esborrar la memòria, ja no seria mai més jo, el temps havia guanyat, havia aconseguit el seu propòsit.

L'endemà al migdia una noia sortia vestida a l'última moda del centre 345, havia superat l'única malaltia que sobrevisqué al temps: la rebel·lió.

Arax Vidal

Us recomanem

"Els escarabats volen al capvespre" de Maria Gripe

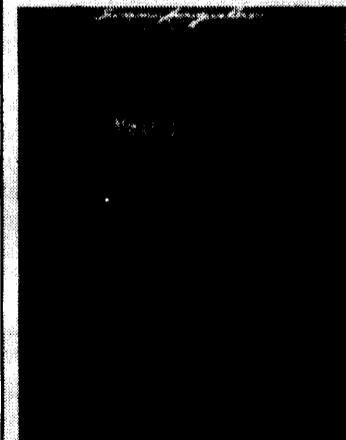
Narra les aventures de dos germans i un amic d'aquests (Jonàs, Annika i David) a l'acceptar l'encàrrec de tenir cura, a l'estiu, de les flors que hi ha en una vil·la deshabitada. Sembla ser que en aquella casa hi ha molts misteris i atrets per aquests decideixen explorar. Jonàs sempre amb la companyia del seu magnetòfon on hi enregistra tot el que van veient.

Troben un paquetet amb cartes escrites per Andreas i la seva germana, Magdalena, van adreçades a Emilie, que corresponen al segle XVIII. Parlen de les idees d'Andreas, i de les relacions amoroses d'ell amb Emilie i del tràgic final dels dos per culpa d'un malefici d'una estàtua funerària d'Egipte.

Cada personatge se sent fascinat per una cosa en concret i tots tres inicien una recerca, troben pistes molt misterioses, passen aventures de molt de suspens i fan molts descobriments.

Com us deu imaginar és un llibre de molta intriga i misteri, és un llibre que val molt la pena. És una novel·la on els lectors podem imaginar-nos el que passa, com és la vil·la i dels descobriments en podem treure l'entrellat. La seva autora, de Suècia, va guanyar el "Premi Andersen" l'any 1974, només perquè us adoneu de com deuen valer la pena els seus llibres.

N.N.C.

Ulisses

ULISSES: un dels millors amics dels nens, simpàtic, agradable i joganer, un amic que en el parc zoològic de Barcelona ens mostra el que és capaç de fer dins l'aigua i ens fa passar estones molt i molt divertides, si més no distretes.

Fa uns dies que els monitors d'Ulisses, en general la gent del zoològic, comentaven que aquest gros animal, una balena orca, necessitava un lloc més gros on les cabrioles que espectacularitza a la piscina del parc, les pogués fer amb més moviment, degut a que el seu tamany a mesura que creix augmenta i ar-

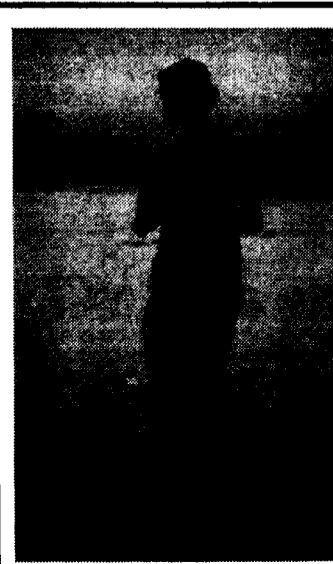
ribarà un moment que no hi cabrà.

Això només eren comentaris, no corria tanta pressa, però ara s'adonen del problema, Ulisses ha crescut molt i no hi cap. Tot-hom s'ho planteja, hi volen posar mà. Es parla de dur-la a E.U.A. o a un altre país on hi hagués un parc amb una piscina més gran. Ara imaginem-nos per un moment que "Floquet de neu", un altre animal espectacular, un gran gorilla blanc, l'haguessin de traslladar cap un altre país per qualsevol causa o problema, tothom ho negaria rotundament, ningú no hi estaria d'acord. "Es l'únic

en el món", dirien molta gent. Crec que amb la balena Ulisses també s'hi ha de cercar una solució, però no aquesta. Si necessita una piscina més grossa s'ha d'intentar complir amb aquesta necessitat, se n'ha de fer una al Zoològic de Barcelona.

Això costa molts diners, però igual que es gasten per les olimpíades del 92 o per concerts o actes culturals, que està molt i molt bé, es podrien gastar per deixar al pobre Ulisses a casa seva, a Barcelona. Una altra qüestió és la de si necessita una parella, sembla ser que es troba sol i trobar-se sol no agrada a ningú.

Núria Noguera

"Tots necessitem tenir una raó de la nostra vida, un significat per a la nostra existència, la sortida radica a sentir-nos indispensables per a algú"

J. Borràs